

Vitamíny

„Na počiatku bolo slovo a z toho slova vznikol vesmír, hviezdy, galaxie, planéty, všetky prekrásne a fantastické výjavy, medzi ktorými sa nachádza aj Zem.“

Takto začínal svoju fantastickú trilógiu neslávny spisovateľ- pravý, nefalšovaný umelec vo svojom trápení- Félix Jeremiáš Buffel. Dopísal vetu a ostal civieť na monitor. Oprel sa o chrbtom o svoje krivé kreslo a odpil si z medovej whisky, ktorú mal naliatu v hrnčeku od svojej mamy.

„No, a čo teraz?“ Zaznela jeho otázka do nezaľudneného bytu, plného rozhádzaných kníh a papierov. Vydýchol si. „Aj tak je to pičovina.“ Novo narodený text však nezmazal. Nechal ho visieť v nekonečnej prázdnote bieleho potenciálu wordového editoru.

Nevedel sa v príbehu nikam pohnúť. Celý deň sa nemohol v práci sústrediť, lebo sa nachádzal v iných vesmíroch svojej úžasnej fantastickej mysle a keď už mal konečne priestor to niekam zapísať, ocitol sa na mŕtvom bode. Zapozeral sa po svojej izbe. Nemala dvere, iba veľký priechod, ktorým bola jeho izba spojená s obývačkou. Na konci obývačky boli otvorené dvere do kuchyne a tak dovidel až do okna na druhej strane svojho malého kráľovstva. Tento pohľad sprevádzali knihy pozdĺž stien a papiere na zemi a poličkách a inak nič viac. Toľko svetov a príbehov a všetky úplne zbytočné... Cítil sa taký prázdny, ako jeho byt. Všetky tie dočítané, rozčítané a ani nerozčítané knihy a papiere jeho prác jednoducho nedokázali vyplniť tú prázdnotu, akú prežíval. Cítil sa otupene a chladno. Už mu ani nevadilo to odporné tikanie hodín, ktoré tak veľmi nenávidel. Nič ho už netrápilo a nič mu už neprekážalo. Iba sa nevedel zbaviť neskutočnej ťažoby z nezmyselnosti svojej existencie. Sám seba sa pýtal, kedy sa jeho svet ocitol v takýchto troskách. Keď sa pozeral dlhšie, tmavá fotelka mu začala nápadne pripomínať trhlínu v priestore a akoby sa papiere a knihy oslobodili od gravitácie a poletovali všade okolo. Jeho svet bol na kusy a cez steny presakovala tma prázdnoty. V jednotlivých poletujúcich fragmentoch monumentov tejto fantázie spoznával svoje sny a ciele. Poletoval si tam medzi nimi a jeho byt v podnájme sa stal bezodnou priepasťou jeho existencie. Aspoň tak to teda vnímal Félix Jeremiáš Buffel, ktorý po neúspešných pokusoch, dostať sa na vysokú školu, od svojich dvadsiatich rokov žil sám v malom byte, v malom meste, v malom štáte, v malom svete. Celkovo takto žil a pracoval tri roky, päťdesiatštyri dní a deväť hodín, no jemu to prišlo ako večnosť.

Položil hrnček na stôl a uvedomil si, že jediné, čo osvecovalo jeho byt, bolo modrasté svetlo z monitora. Spomenul si na svoju dávnu kamarátku a akoby v jeho hlave vravela „Zase po tme... Veď si zapni, máš tu takú tmú, že by z toho chytilo aj slnko depresie.“

„Hah... Depresívne slnko... O tom by sa možno dalo niečo napísať.“ Povedal si nahlas, ale ani sa nepohol. Pokračoval v pohodlnom pozorovaní svojho malého sveta.

Skutočne, ani nevedel kedy, všade bolo tmavé šero. Postavil sa a podišiel ku zapínaču. Zapol svetlo a šedý rozpadnutý svet nahradilo teplé svetlo žiarovky a totálny neporiadok. Napadlo mu, že si k tomu závanu čerstvého svetla dá aspoň vitamíny. Zapil pár farebných tabletiiek vodou a podľa imaginárnych príkazov Laury, jeho spolužiačky zo strednej, začal zbierať papiere zo zeme. Pousmial sa a napadlo mu, že už dlho neboli v kontakte. Potom si však uvedomil, že upratovanie aj tak nemá zmysel a položil kopy neupravených hárkov naspäť na stôl. Aspoň ten bordel nejako preorganizoval. Laura z jeho hlavy odišla a tak si v pokoji šiel zastrieť žalúzie.

Ako však zastieral žalúzie v kuchyni, všimol si, že vonku je svetlo. Myslel si, že sa mu asi len zdalo, že bola tma a tak sa pozrel na hodiny v obývačke, či sa mu vôbec oplatí znovu odostierať. Skôr, ako si všimol koľko je hodín, si uvedomil, že už nepočuje tikanie. Zastavili sa mu hodiny. Prišlo mu to veľmi zvláštne, ale tiež už dlho nemenil batérie, tak šiel pozrieť čas na počítači. Bolo šesť hodín štyridsať dva minút. Lenže šesť hodín a štyridsať dva minút bolo už na začiatku jeho existenčnej krízy. Odpil si z hrnčeka silný glg a chcel myšou kliknúť na čas, ale kurzor sa nepohol. Pozrel sa von oknom, ale nemohol vidieť odkiaľ to svetlo pochádza. Až teraz si však uvedomil, že je až príliš biele. Nikdy v živote nevidel také biele svetlo. Prišlo mu zvláštne povedomé a vôbec ho nepálilo v očiach, akoby čakal. Niektorí ľudia vychádzali na ulicu a uprene pozerali do neba. Félix sa chcel ísť pozrieť tiež. Vyšiel teda z bytu s hrnčekom v ruke ešte aj vo svojom jemnom župániku a papučkách a kľudným krokom zišiel schodisko a šiel von. Vzduch vonku sa zdal byť ľahší, a všetky farby akoby mizli pod jasným bielym svetlom. Z panelákového komplexu šedej sa stal nie čierno biely, ale bielo biely film. Mal pocit, že sa zastavil čas. Prišiel k susedovi z dolného poschodia.

„Jerguš, počuj, čo sa to deje?“ Nereagoval. Nikto nereagoval na svoje okolie, iba sa uprene pozerali na oblohu. Tak sa pozrel aj on. Na oblohe bol obrovský znak. Najprv si myslel, že je to plus, ale potom mu to skôr pripomínalo kríž. Každopádne nechápal, prečo sa tam všetci tak uprene pozerali. Napadlo mu, že to je nejaký vládny experiment. Niektorí ľudia začali plakať, jedni od šťastia, iní bedákali. Padali na kolená a modlili sa a ronili slzy ako v deň súdny. Iní len stáli a civeli. Zopár sa hnevalo a začalo hrozne zjapať. Félix Jeremiáš Buffel však necítil strach. Nebál sa, ani keď sa začali oblohou ozývať strašné zvuky, akoby sa trhalo nebo. Nebál sa, ani keď sa zem začala chvieť. Len sa mĺkvo prizeral na chaos okolo seba, obutý v chlpatých papučkách. Potom mu akosi došlo, že to, na čo sa pozerá je koniec sveta.

Otvoril ústa a vyslovil jedinú vec, ktorá mu vtedy prebehla myšliou.

„Tak to som si tie vitamíny dneska asi bral zbytočne.“